

Sento

Macau

Sento Llobell, Mique Beltran, Micharmut, Daniel Torres... Són alguns dels dibuixants d'historieta valencians que han jugat fort en el mercat estatal i mundial aquests darrers anys. Sento, dibuixant de primera línia i còmplice de les falles neoestranyes a València, és qui parla sobre Mique. Sobre el seu personatge i la sèrie que EL TEMPS estrena aquesta setmana.

o aquells que mostren certa mena de bestialitat. Vostès ja m'entenen.

Un candidat reincident a les infidelitats de Cleopatra és un individu anomenat Xoni, ben plantat i sense massa malícia que funciona d'acompanyant etern en les trapelleres del Marquès de Palmolive, vell conegut de la nostra protagonista.

A més, Cleopatra ha fet cinema a Egipte. Com a conseqüència del rodatge va quedar embarassada. A Macau coneixerem l'increïble fill de Cleopatra, Marc Antoni, desenrotllant totes les seues facultats.

Sempre he tingut com a regla d'or que un malvat que funcione ha de ser, sempre, una persona que visca per damunt de les seues possibilitats. El Drac Roig compleix amb escriure aquest precepte i, així, arriba a permetre's el luxe d'estimar i desitjar la seua enemiga. Un gran tipus, aquest xinès a qui l'única cosa que molesta amb les dones són les ungles exageradament llargues.

Si a aquests personatges, diguem-ne de plantilla, afegim un bon grapat de secundaris genials, entrarem de ple en el solaçant món de Cleopatra.

El meu amic Mique

El món que vivim amb Mique és delirant a la força perquè hi ha molt poques vinyetes sense acudit. Com a bon humorista, construeix bé, l'acció no es perd en cap moment, perquè cada moment hi és per alguna cosa important i no per fer bonic.

Mique Beltran és un home de rigor, no es deu avenir massa amb històries experimentals, i estic segur que subscriu tots els insults que Hitchcock va dedicar als artistes.

Supose que per a l'humor fa falta capacitat de parlar clar i suggerir poc. Que això de suggerir per suggerir és arma de molts talls, refugi de pretensiosos i goig d'ignorants.

El senyor Beltran té molts premis. Premi al millor àlbum de producció espanyola del Saló de Barcelona. Premi a la sèrie *Cleopatra* en la II Muestra del Còmic de Castilla y León. Premi Club de Amigos de la Historieta al millor guió per *La piràmide de cristal*. Premi al millor àlbum de l'any del prestigiós (entre la gent del còmic) rotatiu canari *Diario de Avisos*. Aquest darrer, també referit a *La piràmide de cristal*, l'aventura anterior a la que llegireu. Sembla un bon presagi. ¡Hum! D'ací a pocs dies eixirà

Livingston contra Fumake, dibuixat per Keko, el mestre de l'inquietant, amb guió de Mique Beltran. Els gals que compren al quiosc *L'Echo des Savanes* ja estan llegint, des d'aquest estiu, *Siete mujeres fatales*, amb guió de Mique Beltran i dibuixos de Max, el papà de Peter Punk.

Si busqueu Mique Beltran, se n'ha anat a Hollywood. Potser la gran afició de Mique al cinema es reflecteix sobretot en l'especial manera de fer imatges belles que servesquen per a alguna cosa, en la seua visió econòmica del guió i del dibuix, en la qual el que val i allò que pot valer molesta.

Dibuixar, ¡també dibuixa bé el condemnat! Sense vel·leïtats, amb un coneixement enciclopèdic dels recursos clàssics dels tebeos que li impedeixen cometre patinades de principiant. Una posada en pàgina equilibrada i un traç net i efectiu.

Per a mi són imatges belles per la seua mesura, i vull remarcar que parle de bacs, patacades, ensopegades, corregudes boges, persecucions contínues i quilos de línies cinètiques. I res més. Si ets un melindrós que a la mínima se't desencaixa la barra, és millor que et saltes les pròximes vuit planes, lector. □

Data històrica! Per primera volta es publica a València, en un setmanari, una sèrie de literatura gràfica per entregues. És un costum saníssim que ja podria posar-se de moda a partir d'ara a tot l'estat.

S'ha triat, com a punta de llança, l'última aventura de Cleopatra, amb guió i dibuixos de Mique Beltran, i jo els alabe el gust, perquè a mi sempre m'han agradat les sèries amb xica protagonista, com la Hipocrite de J. C. Forest, l'Adele Blancsec de J. Tardí, la Dona Urraca de Jorge, l'Isa de F. Bourgeon i les hilarants aventures de Cleopatra de Mique Beltran.

Cleopatra

Tot seguit, llegireu *Macau*, l'última aventura de Cleopatra. Tractaré de posar-vos en antecedents. La protagonista és una dona extraordinàriament atractiva, de la qual s'enamoren amics i enemics. És, a més, una aventurera ingènua i inconscient coneguda arreu del món (com li passava a Simon Templar en els telefilms) i sobretot una mare exemplar, com ara veureu en *Macau*.

Se sap de Cleopatra que va sabotjar l'operació Tarcumoto (¡quin nom més horrible!) i per això la va felicitar el cap de la Interpol a Hong-Kong. Se sap que, per ordre d'aquest, va buscar un tresor en l'Índia mil·lenària, que va a festes d'upa i a simpàtics *sexshops*.

Des del començament coneixem Cleopatra ja casada amb un mariscal d'aspecte prussià, cosa que sempre em fa pensar en una Mata-Hari de l'època de plexiglàs que disfrutem.

A pesar del seu matrimoni, el seu punt feble continuen sent els homes guapos